

der kommer til at foreligge i vort politiske Liv. Jeg skal ikke gaa for langt tilbage i Fortiden, men kun dvæle ved nogle enkelte Fakta, hvorved jeg blandt andet maa minde om en anden politisk Begivenhed, der er falden i Løbet af de sidste 9 Aar, hvori vi have kæmpet. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale i dette Øjeblik, hvilke Følelser, der bejslede os alle og hvad vi gjorde, da vi i 1885 gik ind i Provisoriet. Hvad angaar Finanslovnægtselsen, vil jeg omtale den siden; de Herrer, der vore Medlemmer af det Parti, jeg tilhører, vide, hvor tvivlende jeg stod over for dette Spørgsmaal, og hvor nødig jeg vilde gaa til at nægte Finansloven, idet jeg erkender, at det er et farligt Vaaben og et tvæegget Sværd. Men jeg vil minde de ærede Medlemmer om den Gang, vi gik til Opløsningsvalget i Januar Maaned, hvor Konseilspræsidenten den 8de Januar gennem „Berlingste Tidende“ bekendtgjorde en allerunderdanigst Foresøgelse til Kongen om, hvorfor Rigsdagen blev opløst midt under Finanslovsbehandlingen. Samme Aften samlede vi for at affatte et Manifest til Bælgerne. Det vil jeg drage frem i den ærede Ordførers Erindring, og hvorfor? Fordi Tingets to ærede Viceformænds Navne stod under dette Manifest saa vel som vor højtærede Formands. Jeg maa sige, at vor ærede Formand endnu staar paa Manifestets Standpunkt, men at det er blevet forladt af vore to ærede Viceformænd. Deri udtales det, at man har nægtet at godkende Regeringens provisoriske Love, at overbeholdt Statskassen med et Understud af Millioner til Fremme af Kjøbenhavns Befæstning, og deri udtales det bestemt, at om disse to Spørgsmaal drejer Valgkampen sig, og derpaa skulle Bælgerne svare. Valget staar imellem Provisoriet og Grundloven, mellem Kjøbenhavns Befæstning med hele det dovelige og ødelæggende Forsvarssystem, der knytter sig dertil, og en sund national finansiel Politik. Det er derom Kampen drejer sig. „Ubrødelig Trost mod mod Friheden, Forsætningen, er vort Løsen.“ Der findes ikke i dette Manifest et eneste Ord, en eneste Antydning om, hvorvidt Bælgerne have at svare paa Spørgsmaalet: „Kan Folketinget give Estrup en Finanslov eller lætte ham ind paa lovlig Grund igen?“ Nu kan man jo sige, at naar Tidernes skifte, skifte ogjaa Opfattelserne, men jeg vil betone her, at dette er det sidste Manifest, vi have udstedt til Bælgerne, og det er paa dette Manifest hele vort senere Standpunkt er bygget. Men man er nu gaaet en anden Vej. Vi fra vort Standpunkt ere fremkomne

med, hvad jeg vil kalde vort politiske Testamente, ved Finanslovens 1ste Behandling, gennem vor Ordfører, altsaa gennem det ærede Medlem for Bræsto Amt's 6te Valgkreds. Andre Medlemmer for hvem det ærede Medlem for Ringbøbing (S. C. Christensen) er Ordfører, have foretrukket at forbeholde det til Finanslovens 3dje Behandling. Det er jo imidlertid ikke Tidspunktet, det kommer an paa. Saa vil jeg minde om — det vil maaste ogsaa komme frem fra den ærede Ordfører — at han har forandret sit Syn paa Forholdene i 1892—93, da man gik over til Forhandlingspolitikken. Jeg maa her betone, at Forhandlingspolitikken blev ført med det Maal for Øje at gennemføre Reformer, om den end, det vil jeg ikke nægte, maaste for den ærede Ordfører og ogsaa for andre, kunne have det storpolitiske Forlig til Maal — ikke gennem Underkastelse, men derigennem, at Provisoriet blev ryddet af Vejen. Jeg maa her sige, hvad den ærede Ordfører den Gang udtalte. Da udtalte han: „Hvad jeg anser for den første Betingelse for at kunne opnaa et politisk Forlig er, at den Erkendelse trænger almindelig igennem, at i vort Land kunne Provisorer ikke benyttes som Kampmidler.“ Hvad vil nu dette sige? Det vil sige med andre Ord, at provisoriske Finanslove i alt Fald efter Grundloven ere udelukkede. Men ere de udelukkede ved noget af det, som her ligger paa Tingets Bord? Jeg er overbevist om, at ingen, heller ikke den ærede Ordfører, vil paastaa dette, og jeg har heller ikke hørt noget saadant paastaa. Det er nemlig ikke nok, at man siger, at det nu er trængt igennem baade i Højre og Venstre, at nu har man dannet sig den Opfattelse og saa derpaa slutte den Overenskomst mellem de forskellige Partier, at fremtidig skulle Provisorerne være borte; dette er ikke nok. Nej, for at denne Opfattelse skal kunne give sig Udtryk paa den Maade, som den bør give sig Udtryk, maa den være trængt saaledes igennem, at man udtrykker dette ikke derved, at man anerkender Provisorerne, men derigennem, at Provisorerne blive forkastede og saaledes ryddede af Vejen. Saa kan man først sige, at denne Opfattelse er trængt igennem, men man kan ikke sige, at det er Tilfældet, naar der finder en Anerkendelse Sted af det, som skulde dødsdømmes. — Jeg tør ikke komme videre ind paa at forfølge den historiske Udvikling; jeg mener, at hvad jeg her har paavist, maa være tilstrækkelig til at godtgøre, at det er ikke os, som have skiftet Standpunkt, men det er de Herrer, som nu søge Forlig eller have indgaaet Forlig med Højre. Jeg kan dog ikke se andet,